

Nom de l'autor: Pablo Reig Sánchez

Curs escolar: 3r d'ESO

Centre educatiu: IES Cayetano Sempere

Visita a Penàguila

—Demà el teu pare vol eixir a algun lloc, així que organitza't bé si has de fer deures o estudiar —em va dir la mare la nit del dissabte.

No em va fer gens de gràcia, encara havia d'escriure una narració per a valencià i havia perdut tot el matí escrivint relats que no m'acabaven de convèncer, però sabia que era el que tocava. Potser l'excursió em serviria d'inspiració...

El diumenge vam matinar. Vaig tractar d'avançar un poc amb els deures abans de desdejunar i pujar al cotxe, en direcció al poble de Penàguila. Estava cansat i pel camí em vaig adormir una estona. Quan vaig despertar, ja prop de la nostra destinació, pujàvem amb molta cura unes carreteres de muntanya, amb por de tindre algun accident. Després de seguir els cartells que indicaven com arribar al Jardí de Sants vam deixar el cotxe en un estacionament enmig de la naturalesa. Vam començar a caminar per aquell bosc, seguint un camí de terra que hi havia a l'esquerra d'on havíem aparcats. Els ocells cantaven i tot era verd al meu voltant, la veritat és que era un paisatge digne d'admiració. Després d'una estona vam arribar al final del camí, que donava al poble. Ens vam quedar un poc desorientats.

—Disculpa, sabeu on està el laberint eixe que hi ha per ací? —va preguntar el meu pare a un grup de persones que passejava pel lloc.

—Sí, sabeu on està l'aparcament? Doncs hi és a la dreta, a uns pocs passos —va contestar un home.

Havíem anat en la direcció contrària! Mentre tornàvem pels nostres passos em vaig emocionar un poc, no sabia que hi havia un laberint! Mai havia estat en un, i volia posar en pràctica els meus coneixements de com eixir de qualsevol laberint.

Quan vam arribar ens van mesurar la temperatura i hi vaig poder veure el laberint des de dalt. Vaig pensar que tampoc semblava gran cosa, però seguia volent entrar. El jardí era molt bonic, ple de vegetació i decorat amb unes poques estàtues. La primera cosa en la qual ens vam fixar va ser un gran estany amb peixos de color taronja, carpes i una altra espècie que no vaig reconèixer. Alguns dels peixos eren molt grans, i tothom feia algun comentari d'aquests animals. Quan em vaig cansar de mirar els peixos em vaig avançar cap a una part on hi havia una gàbia per a ocells molt gran, però buida. Els pares i el germà van arribar on estava, i jo vaig anar cap a una zona amb molts arbres i altres plantes.

—Vés amb nosaltres, no siga que et perdes —va dir-me el pare.

No li vaig prestar atenció, sabia que ho deia de broma, aquell lloc no era tan gran com per a perdre'm. Les branques dels arbres dificultaven un poc l'avanç pels estrets camins protegits a ambdós costats per dues barreres xicotetes de plantes. En algunes parts el fullatge era més espès, i tant la llum del Sol com la visibilitat es veien reduïdes. Vaig pensar que semblava un laberint en miniatura, però encara havia d'entrar al de veritat. Vaig trobar una espècie de cova a les fosques, en l'interior de la qual hi havia dos bancs de fusta per a una sola persona, un mirant l'altre. L'interior no era molt espaiós, a penes podia estar dempeus. Les parets i el sostre de la cova amb forma de cúpula estaven fetes de moltes pedres grans, pel que vaig suposar que era artificial. Vaig seure en un dels bancs esperant la meua família, que venia darrere de mi.

—Hi ha una aranya ací —va dir el meu germà quan va arribar, senyalant al sostre—. I és molt gran.

Em vaig adonar que havia una teranyina prop de l'entrada, i hi vaig reconèixer la silueta d'una aranyeta en la foscor. Vaig traure el mòbil de la butxaca per fer-li una foto. Quan el flaix es va activar vaig veure per uns instants una aranya enorme damunt de l'entrada. Em vaig espantar i em vaig colpejar el cap amb el sostre de pedra abans d'eixir corrent del lloc.

Al final la foto va eixir borrosa, quina pena. Quan la meua família va acabar de riure's ens vam dirigir cap al laberint. Sabia perfectament el que havia de fer: seguir sempre la paret de la dreta, com si tinguera la mà pegada a ella. Amb aquest truc es pot eixir de qualsevol laberint sense perdre's, encara que no siga la forma més ràpida. Les parets estaven fetes d'una reixeta de ferro tapada amb plantes, perquè ningú hi fera trampes. Els camins eren tan estrets que quan et trobaves amb una persona de front, anant en direcció contrària, havies d'apanyar-te-les per deixar-li passar.

—Ahhhh! —va tractar d'espantar-me el pare, que havia anat primer.

—Ets molt graciós —li vaig dir—. Mira al teu voltant, tot el món està rient.

El laberint no tenia moltes bifurcacions, però feia moltes més voltes de les que m'esperava i vaig caminar bastant, amb el meu germà. S'escoltaven les rialles dels xiquets que jugaven al parc que hi havia davall del laberint.

—Aquest laberint té alguna recompensa al centre o és solament caminar per caminar? —va preguntar-me el meu germà.

—No tinc ni idea, però no deu quedar molt, ja puc veure el centre a través de la vegetació —li vaig dir.

Vam arribar al punt central, on no hi havia res. Decebut, vam començar a tornar cap a l'eixida, ja que el jardí tancava en uns pocs minuts. Després de fer una altra volta vam tornar al mateix lloc.

—Ets babau —em va dir el germà—. Hem d'anar pel mateix lloc per on hem vingut.

Vam anar pel mateix camí que vam usar per a arribar, i després d'un parell de voltes vam tornar al centre del laberint. Desconcertats, ho vam intentar un parell de vegades més.

—No hi havia menys plantes abans? —vaig preguntar-li—. Diria que abans es podia veure millor a través de les parets.

Les meues sospites es van confirmar quan, cinc minuts d'intents després, les plantes començaven a tapar els camins, els mateixos camins per on havíem caminat abans sense cap problema.

—Vols deixar de caminar fent cercles! —va exclamar el meu germà, enfadat—. Ets burro, ja torne solo!

—Espera! —vaig dir tractant de parar-lo.

Em vaig quedar a soles.

Vaig tractar d'anar darrere del meu germà, però el vaig perdre. A poc a poc, el soroll de les rialles dels xiquets i el de les conversacions de la gent es va anar apagant. A mesura que recorria camins i bifurcacions plens de vegetació que juraria que no estaven abans, va començar a fer-se de nit. Com era possible, si devia ser l'una de la vesprada? Després d'una estona, espantat i famolenc, vaig sentir que alguna cosa es movia entre les plantes.

—Hola? Hi ha algú? Estic perdut, necessite ajuda.

Vaig quedar-me en silenci, esperant una resposta. Quan em disposava a preguntar una segona vegada, una mà em va agafar de sobte el braç i em va arrapar. Terroritzat, vaig alliberar-me entre crits i vaig córrer en direccions a l'atzar, ignorant el meu truc de pacotilla que de poc m'havia servit fins al moment.

Sorprenentment, vaig veure l'eixida. Una vegada fora, quan la meua respiració es va calmar, vaig observar al meu voltant. Tot estava en penombra, solament il·luminat pels pocs fanals que hi havia, la llum dels quals era molt feble. Vaig veure la silueta de tres persones en el camí protegit per un arc de branques que havia davant de l'entrada al jardí. Hi vaig anar corrent, tement que el que hi havia en el laberint tornara.

—Papà, mamà! Ajuda, hi ha una...

Vaig arribar al corredor natural on havia vist les ombres. No hi havia cap persona, però vaig apreciar les siluetes una altra vegada, a l'entrada de l'hivernacle que hi havia al final del camí. Aquesta vegada em vaig acostar lentament, poregós. Semblava que les ombres s'allunyaven amb cada pas que donava, endinsant-se en el recinte. Quan vaig arribar-hi em vaig quedar petrificat en veure que a l'interior hi havia tres estàtues sense expressió, una al costat de l'altra, mirant en la meua direcció. Vaig retrocedir uns passos sense deixar de mirar-les, fins que vaig sentir que algú m'agafava el braç per darrere. Quan em vaig girar vaig veure que allò que em retenia era una altra estàtua. Vaig tornar a mirar cap a la porta de l'hivernacle, on solament hi havia dues de les estàtues. Em vaig soltar i vaig córrer cap a l'entrada del jardí, disposat a eixir d'allí fora el que fora. Totes les meues esperances es van perdre en comprovar que la gran porta de metall estava tancada. Una esgarripança em va recórrer el cos quan, en la foscor que hi havia fora, vaig distingir la silueta de tres persones que em miraven, quietes. Darrere meua ja no estaven les estàtues, i quan vaig retornar la mirada cap a l'exterior vaig pegar un salt en veure que les estàtues estaven pegades al reixat. Vaig fugir molt aterrat, sense saber on anar.

Vaig recordar la cova de les aranyes. No semblava el millor amagatall, però no tenia moltes més opcions. Vaig entrar i vaig seure en un dels bancs, plorant amb les mans tapant-me la cara. Va passar un minut que es va fer etern, mentre esperava que les ombres m'atraparen i acabaren amb aquell malson.

—Per què plores, xic? —va preguntar una veu distorsionada—. Tens por de les meues filles una altra vegada?

Vaig alçar la vista. Assegut en el banc enfront del meu hi havia un home alt, cobert totalment per teranyines.

—Marta et vol demanar disculpes per haver-te espantat abans, però no li ha agradat gens que li enlluernares amb el teu mòbil. Està acostumada a la foscor.

—Q-qui ets? —vaig titubejar.

—Això no té molta importància en aquest moment —em va contestar, seguit d'un silenci incòmode—.

Per cert, he tancat la porta, perquè et sentes més segur.

Vaig comprovar que l'entrada a la cova havia desaparegut, però no estava segur que estar atrapat amb aquell home fora millor que ser perseguit per les estàtues.

—Gràcies, però... solament vull tornar amb la meua família.

—Oh, jo sé com pots tornar amb la teua família.

—Ho saps?

—Conta els teus dits.

Vaig mirar la meua mà amb dificultat en la foscor.

—U, dos, tres, quatre, cinc i sis —vaig contar en veu alta—. Espera, sis?

Vaig obrir els ulls al costat de l'estany. La llum del sol em va enlluernar uns instants.

—Ha despertat! —va cridar el meu germà.

Els meus pares em van explicar que m'havia pegat un colp amb el sostre de la cova quan vaig veure una aranya molt gran i vaig perdre el coneixement. Alleujats en saber que l'accident no havia sigut molt greu, els pares ens van portar a dinar a un bar del poble. Després d'això, vam passejar i vam veure uns quants gats. Mentre tornàvem a Elx en cotxe vaig tindre la sensació d'haver somiat alguna cosa en la meua inconsciència. No obstant això, el record ja s'havia cremat en les flames de l'oblit i només hi quedaven les cendres. No li vaig donar molta importància i em vaig centrar en el relat de valencià. Encara havia de pensar en una història!